

vilde der derfor ikke kunne skrides ind imod dem — være sig ved Fogedforbud eller Erstatningsssøgmaal — og det er da fundet rigtigt i Udkastet helt at forbyde dem. Idet de forbydes, vil der, om nogen forurettet undtagelsesvis kan paavises, af denne kunne gøres Erstatningskrav gældende, og fremdeles vil der *i alle Tilfælde* saavel af den forurettede Person som af de dertil autoriserede Foreninger, jfr. Udkastets § 17, kunne nedlægges Fogedforbud, saaledes at en Overtrædelse af Fogedforbudet medfører Strafansvar, jfr. Frd. 6. April 1842 §§ 8 og 9. Om at belægge selve Foretagelsen af de i Udkastets §§ 11 til 13 ommeldte Handlinger med Straf mener man derimod — netop fordi Handlingerne i sig selv ofte vilde være fuldstændig lovlige — ikke at burde stille Forslag.

Det har været Drøftelse underkastet, om man ikke ud fra lignende Betragtninger ogsaa kun burde forbyde, men ikke straffe de i §§ 4, 3dje Punktum, samt 9 og 10 nævnte Handlinger. Man har imidlertid fundet, at en saadan Ordning ikke vilde være tilstrækkelig betryggende i disse Tilfælde, idet de ved Handlingen tilstræbte Fordele her oftest ville indtræde umiddelbart efter Handlingens Foretagelse, saaledes at et Fogedforbud vilde komme for sent og kun blive et Slag i Luften. Under Hensyn hertil har man derfor foreslaaet de paagældende Handlinger forbudte under Strafansvar.

Angaaende de til Grund for Lovudkastet liggende mere almindelige Principper skal endnu bemærkes, at man i § 15 har søgt at formulere Skadeserstatningsbetingelserne saaledes, at et saa strengt Bevis som det, der efter dansk Ret i Almindelighed fordres for Tilkendelse af Erstatning (Bevis for den lidte Skades Størrelse, for Skadens Forarsagelse ved den paagældende Handling og for dens tilregnelige — forsætlige eller uagtsomme — Forvoldelse), ikke kræves i disse Sager, samt at man i § 17 har foreslaaet, at ikke blot den forurettede, men ogsaa Foreninger til Fremme af Erhvervsinteresser kunne begære Paatale af og lade nedlægge Forbud imod Overtrædelser af Lovens Bestemmelser. Hvor det almindelige strenge Erstatningsbevis ikke føres, er det dog fundet rigtigt at begrænse Størrelsen af den Erstatning, der i saa Fald kan tillendes, til et mindre Beløb (1,000 Kr.). Bevisvanskelighederne ville nemlig i Almindelighed i særlig Grad være tilstede ved de mindre Skader, og Faren ved Opgivelsen af det strengere Beviskrav vil ved den foreslaaede Begrænsning derhos væsentlig formindskes. — Bestemmelsen om, at Foreninger til Fremme af Erhvervsinteresser kunne bemyndiges til at begære Paatale af og ved Fogeden lade nedlægge Forbud mod Overtrædelser af Udkastets Bestemmelser, synes i nogen Grad at afhjælpe en Mangel ved den nu bestaaende Retsordning, idet saadanne Foreninger selvfølgelig langt lettere end den enkelte forurettede ville kunne sætte sig ud over det Odium, som en Retssag ofte vil medføre. Idet Sagens Rejsning gennem Organisationerne antages at blive det normale, vil der derhos blive større Mulighed for, at Domstolene ikke bebyrdes med enhver nok saa ringe Sag angaaende stedfundne Overtrædelser.

Forinden Kommissionen fremsætter Bemærkninger til Udkastets enkelte Paragraffer, skal endnu bemærkes, at et enkelt af Kommissionens Medlemmer havde ønsket følgende Tilføjelser til Udkastets § 1:

1. Som urigtig Angivelse af Frembringelsesstedet anses det at være, naar der paa Varer, disses Etiketter eller Indpakning er anbragt et Firmanavn eller andet tilsvarende Mærke og dette ikke tillige angiver Frembringelsesstedet (Landet).